

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci

žalobkyně: **I. K.**
bytem
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Drumevem
se sídlem Praha 1, Vodičkova 709/33

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

za účasti: **1) Ing. I. P.**
bytem
2) Ing. A. R.
bytem
3) Ing. D. R.
bytem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015 č.j. MHMP 914998/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18, odboru výstavby a územního rozhodování ze dne 29. 1. 2015 č.j. MC18 3240/2015 OVÚR (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“) a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobkyni nařízeno odstranění stavby o celkových rozměrech 4,25x5,65 m, výšky 1,40-1,62 m oproti upravenému terénu, umístěné v severozápadním rohu pozemku parc. č. x a x při společných hranicích s pozemky parc. č. x a x, vše v k. ú. M., a to včetně betonového dna a zeminy v současné době umístěné uvnitř této stavby.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně uvedl následující:
3. Žalobkyně namítala, že výrok o odstranění stavby míří nad rámec objektu, kterého se má fakticky týkat, i k demolici navazující stavby – garážového stání, aniž by tato byla předmětem předchozího správního řízení. Žalovaný k tomu konstatoval, že z náčrtu pořízeného při kontrolní prohlídce zjistil, že vedle stěny „betonového obdélníku“, stavby v předchozích řízeních nazývané „Betonový zahradní obal na zeminu“, se nachází další stěna, která je od hrany obdélníku umístěna ve vzdálenosti 0,20 m. Z fotodokumentace pořízené při kontrolní prohlídce dne 26. 11. 2014 vyplývá, že stropní konstrukce garážového stání je tvořena ocelovými nosníky uloženými na jedné straně na této stěně, na straně u rodinného domu zřejmě na průvlaku. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo nařízeno odstranit 4 stěny „betonového obdélníku“. Z rozhodnutí stavebního úřadu ani ze spisu není zřejmé, jak by se odstranění předmětné stavby mohlo dotknout stavby garážového stání, která je podle zjištění stavebního úřadu sama o sobě stojící.
4. Žalobkyně dále v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítala, že odůvodnění rozhodnutí zcela postrádá jakýkoli odkaz na veřejný zájem. Navíc bylo rozhodnutí stavebního úřadu vydáno nejen proti vůli stavebníka, ale i jeho souseda, který výslovně prohlásil, že nic nenamítá proti zachování stavby, zejména pak se brání tomu, aby byla odstraňována zeď tvořící hranici s jeho pozemkem. Namítla též, že pouhý odkaz na dodatečné „nepovolení“ stavby není dostatečný. Žalovaný v rámci vypořádání této námítky předně poukázal na to, že vlastník sousedního pozemku parc. č. x, k. ú. M. ve vyjádření k odvolání uvedl irelevantní skutečnosti týkající se přeložení elektrického vedení, které se projednávají věci netýkající. Pokud tento vlastník dále uvedl, že trvá na zachování společné zdi, neboť se obává poškození zeleně, žalovaný zdůraznil, že souhlas jednoho z vlastníků sousedních pozemků s odstraněním stavby právní předpisy pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby nepožadují. Jakákoli možná budoucí škoda vzniklá v souvislosti s odstraňováním stavby musí být řešena v občanskoprávním režimu a jde vždy na vrub toho, kdo ji způsobí. Je v zájmu vlastníka odstraňované stavby, aby zajistil její odstranění tak, aby škoda nikomu nevznikla. Žalovaný rovněž zdůraznil, že § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je kogentní právní normou, která stavebnímu úřadu neumožňuje alternativní postup. Předmětná stavba nebyla dodatečně povolena, žádost o její dodatečné povolení byla pravomocně zamítnuta, a stavebnímu úřadu tedy nezbylo než vydat odvoláním napadené rozhodnutí. Odkaz na to, že stavba nebyla dodatečně povolena, je případný a pro postup stavebního úřadu dostatečný.

5. Žalovaný jako irelevantní a nekonkrétní posoudil odvolací námitku, v níž žalobkyně poukazovala na to, že řízení o udělení výjimky, stejně jako řízení o dodatečném povolení stavby, se řídilo právními předpisy – vyhláškami OTHP, které v době podání odvolání již nejsou součástí platného právního řádu, a rozhodnutí stavebního úřadu tak vychází z právních podmínek, které nejsou v autentické době účinné a platné. Dle žalobkyně je nezbytné přistoupit k posuzování věci v kontextu platných právních předpisů. Žalovaný k tomu uvedl, že všechna předchozí řízení probíhala podle těch právních předpisů, které se na tato řízení vztahovaly, a to včetně řízení o žádostech o výjimkách. Navíc v rozhodnutí stavebního úřadu nebyla stavba posuzována podle ustanovení žalobkyní citované vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu, a námitka se tudíž k projednávané věci nevztahuje.
6. K odvolací námitce žalobkyně, že stavební úřad nerozhodl o návrhu na přerušení řízení z důvodu nutnosti vyřešení otázky předběžné povahy, na jejímž posouzení závisí rozhodnutí ve věci samé, a která spočívá v posouzení občanskoprávních námitek, které nepřísluší posuzovat správního orgánu, nýbrž obecnému soudu, žalovaný zdůraznil, že žalobkyně neuvedla, o jaké námitky občanskoprávní povahy se jedná. Z kontextu odvolání a obsahu spisu došel žalovaný k závěru, že žalobkyně považuje za občanskoprávní námitku svůj návrh, aby řízení bylo přerušeno do té doby, než bude vydáno rozhodnutí Městského soudu v Praze o žalobě, kterou žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu sp. zn. S-MHMP 106952/2014/SUP/Ka ze dne 23.9.2014 vedené pod sp. zn. 3 A 150/2014. Žalovaný poukázal na odůvodnění usnesení, jimiž Městský soud v Praze nevyhověl návrhům žalobkyně na přiznání odkladného účinku žaloby a v nichž vyslovil názor, že žalobkyni nehrozí žádná vážná újma a že bude-li vydáno rozhodnutí o odstranění stavby, má žalobkyně možnost napadnout je žalobou ve správním soudnictví. V tomto řízení pak může žádat soud, aby žalobě přiznal odkladný účinek, popřípadě požádat o přednostní projednání žaloby. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že správní soud považuje pokračování navazujícího řízení o odstranění stavby za možné. Stavební úřad proto neměl důvod řízení o odstranění stavby přerušit.
7. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla zkrácení a porušení jejích práv v předcházejícím řízení, neboť žalovaný nedostatečně zkoumal a zjistil skutkový stav projednávané věci, a tím se odchýlil od zásady materiální pravdy v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo; neřídil se též ustanoveními a účelem stavebního zákona a porušil správní řád, včetně základních zásad činnosti správních orgánů.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaný v řízení postupoval přepjatě formalisticky. Přestože v odůvodnění napadeného rozhodnutí deklaroval svou informovanost o podání správní žaloby proti rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno zamítavé rozhodnutí stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby, na jehož základě bylo napadené rozhodnutí vydáno, nijak toto ve svém postupu nereflektoval, a jednal tak v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 4 odst. 1 správního řádu.

9. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko formalisticky uvedl, že mu kogentní právní norma neumožňuje alternativní postup. Žalobkyně však namítá, že odstranění stavby je přípustné výhradně tehdy, pokud veřejný zájem na jejím odstranění převládá nad zájmem soukromým, tj. nad zájmem jiných účastníků řízení. Tato podmínka v daném případě naplněna není. Odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela postrádá jakýkoli odkaz na veřejný zájem, jehož ochrany má být odstraněním předmětné stavby dosaženo. Kromě toho je zřejmé, že zachování předmětné stavby neohrožuje majetek, zdraví ani životy jiných osob. Rozhodnutí o odstranění stavby bylo navíc vydáno nejen proti vůli stavebníka, ale i jeho souseda, který výslovně prohlásil, že nic nenamítá proti zachování stavby, zejména pak se brání tomu, aby byla odstraňována zeď tvořící hranici s jeho pozemkem. I přes rozsah odůvodnění neobsahuje napadené rozhodnutí žádné relevantní odkazy či závěry, o které správní orgán opírá svůj názor, že je nezbytné stavbu odstranit. Pouhý odkaz na její dodatečné „nepovolení“ není dostatečný. Veškerá rozhodnutí veřejné správy musí být dle názoru žalobkyně odůvodněna konkrétně definovaným veřejným zájmem, nikoli pouze obecně formulovaným rozporem se zákonem, který v žádném případě nemůže předvídat veškeré okolnosti jednotlivých případů.
10. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaný se nesprávně a nezákonně, resp. nedostatečně vypořádal s její námitkou, že stavební úřad uložil povinnost odstranit stavbu v rozsahu, který technicky zasahuje do stavebních součástí navazující stavby garážového stání, která by byla takovým zásahem fakticky destruována.
11. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že bylo namístě, bez ohledu na přiznání či nepřiznání odkladného účinku žalobě v řízení sp. zn. 3 A 150/2014, vyčkat na rozhodnutí soudu v tomto řízení, v souladu s oprávněnými zájmy účastníků, hospodárností řízení a veřejným zájmem. Žalobkyně odkázala též na žalobní důvody uplatněné v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 150/2004, neboť se jedná o související a na sebe navazující věci. I v této věci je podle žalobkyně nutné, pokud soud nevyčká příslušného rozhodnutí, aby se v rámci předběžné otázky zabýval otázkou, zda udělení výjimky a zamítnutí dodatečného povolení stavby bylo učiněno správně a zákonně, což žalobkyně tímto namítla.
12. Nad rámec shora uvedeného žalobkyně konstatovala, že se v zásadě jedná toliko o stavbu, která odpovídá a funkčně nahrazuje stavbu opěrné zdi – hraničního plotu, nikoli nepovolené stavby z hlediska stavebního zákona. Zachování této stavby žádným způsobem neohrožuje ani majetek, ani zdraví či životy, a rovněž nepředstavuje sebemenší zásah do vlastnických práv jiných osob. Naopak odstranění stavby by bylo ekonomicky zcela nesmyslné, zásadně a dlouhodobě by to žalobkyni znemožnilo nerušeně užívat podstatnou část jejího majetku, a ohrozilo by sesuvem půdy z pozemků, k nimž stavby nyní reálně tvoří opěrnou zeď, jiný majetek, jakož by to bylo i v rozporu se zájmem vlastníka sousedního pozemku. Případné rozhodnutí o odstranění stavby by tedy paradoxně vedlo k nutnosti vystavění nové zajišťující opěrné zdi. Škoda, která by žalobkyni byla způsobena odstraňováním stavby, vysoce přesahuje jakýkoli zájem na případném odstranění stavby. Žalobkyně rovněž uvedla, že předmětná stavba, je-li opěrnou zdí, vydání výjimky z čl. 8 odst. 5 OTTP nevyžaduje. Akcentovala též, že stavba, jejíž odstranění bylo napadeným rozhodnutím nařízeno, byla skutečně již v době, kdy sousedila

s pozemkem tehdy vedeným jako cesta, nikoli tedy (jako je tomu v současné době) pozemkem stavebním.

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě upozornil na to, že se jedná o stavbu nepovolenou, a nemůže proto být řeč o dobré víře. Shodně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokud stavba nebyla dodatečně povolena, stavební úřad již nezkoumá žalobkyní uváděné kritérium veřejného zájmu a odstranění stavby nařídí. Konstatoval, že žalobkyně realizovala na pozemku nepovolenou stavbu bazénu. Tento posléze zaspala zeminou, povrch zatravnila a stavbu označila jako „betonový zahradní obal na zeminu“. Jedná se o stavbu, která navazuje na pochozí střechu garáže rodinného domu žalobkyně č.p. x, k. ú. M. a končí na hranici pozemku sousedního rodinného domu č.p. x, k. ú. M. Z fotodokumentace založené ve spisu stavebního úřadu je zřejmé, že stavba je používána jako prodloužení pochozí terasy nad garáží a je dokonce opatřena zábradlím. Bez ohledu na to, jak je stavba nazývána, faktický stav je takový, že na terasu domu žalobkyně provedenou na střeše garážového stání navazuje travnatá plocha zasypaného bazénu. Odkaz žalobkyně na přání jednoho ze sousedů, aby stavba byla zachována, je dle mínění žalovaného irelevantní.
14. Žalovaný dále podotkl, že garážové stání je na zasypaném bazénu konstrukčně nezávislé, pouze pro lepší komfort užívání je přechod mezi terasou na střeše tohoto stání přetřen pouze betonovým potěrem. Pokud by žalovaný přijal konstrukci, že se jedná o jeden konstrukční celek, došlo by ke stavu, že by se stavba zasypaného bazénu stala přístavbou rodinného domu, který by tak v rozporu s ustanoveními vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze sahal až na hranici pozemku. Důsledkem faktického stavu je to, že vlastník sousedního pozemku je nucen trpět pohyb osob po hranici pozemku ve výši cca 1,5 m. K zamezení obtěžování pohledem nemůže vlastník sousedního rodinného domu č.p. x, k. ú. M. přijmout ani žádné opatření, neboť to by znamenalo vybudování konstrukce o výšce cca 1,5 m + min. 1,8 m a prakticky život za více než třímetrovou zdí. Při stavu před vybudováním nepovolené stavby by přitom postačoval standardní plot.
15. Názor žalobkyně, že před skončením řízení sp. zn. 3 A 150/2014-38 nemělo být vydáno rozhodnutí o odstranění stavby, žalovaný odmítl s tím, že tento požadavek nemá oporu v zákoně.
16. Za překvapující označil žalovaný úvahu, v níž žalobkyně vydává stavbu za opěrnou zeď, a to vzhledem k tomu, jakým způsobem žalobkyně označovala stavbu v řízení o dodatečném povolení stavby („betonový zahradní obal na zeminu“). Žalovaný zdůraznil, že před provedením nepovolené stavby byl terén v jejím místě rovinatý a navazoval výškově na sousední pozemek. Není tak jasné, co by opěrná zeď měla podpírat. Stavební úřad nařídil odstranění stavby včetně zeminy, kterou je vyplněna, a žádná další opěrná zeď tedy nebude potřeba.
17. Ing. D. R. (dále jen „zúčastněná osoba č. 3“) ve vyjádření k věci uvedl, že se plně ztotožňuje se stanoviskem žalovaného. Doplnil, že stavební úřad v období od podání žaloby vyzval žalobkyni k dodatečné kolaudaci nepovoleného garážového stání – prodloužení pochozí terasy. Žalobkyně toto dodatečné povolení stavby č.j. MC18 28023/2018 OVUR v roce

2018 získala pro stavbu pojmenovanou „Přístavba terasy a krytého garážového stání pro osobní automobil“. Dle doložené projektové dokumentace k dodatečnému povolení stavby datované 04/2016 je konstrukce zastřešení vjezdu samostatnou konstrukcí, která s nepovolenou stavbou „betonového obalu na zeminu“ nemá žádnou souvislost. Stejně tak i z projektové dokumentace „obalu na zeminu“ je zřejmé, že stavba „obalu na zeminu“ je nezávislá na stavbě „Přístavba terasy a krytého garážového stání pro osobní automobil“. I v dokumentaci statického posouzení konstrukce terasy ze dne 10. 7. 2000 zpracované Ing. J. K. je uvedeno: „*Nosníky jsou osazeny na samostatné zdi oddílatované od konstrukce bazénu (dnes obalu zeminy)*“. Navíc statické posouzení výslovně uvádí, že se jedná pouze o konstrukci zastřešení, tedy nepochozí konstrukci, nikoli terasu pro shromažďování osob. Dle statického výpočtu je umožněn vstup na konstrukci zastřešení pouze za účelem údržby, nikoli pro shromažďování osob. Zúčastněná osoba č. 3 má za to, že tvrzení žalobkyně o hrozící destrukci zastřešení garážového stání je účelové a nepravdivé a je motivováno snahou zvrátit napadené rozhodnutí. Na základě fotodokumentace považuje za prokázané, že nepovolená stavba netvoří opěrnou zeď.

18. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 28. 1. 2020, žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce plně odkázala na podanou žalobu. Nad její rámec apelovala na širší, právně teoretický kontext, v němž by se soud měl žalobou zabývat. Uvedla, že předmětná stavební konstrukce se nachází na hranici tehdejší cesty a nikoho po celou dobu na jeho právech neomezovala. Situace se změnila v okamžiku, kdy byly R. uplatněny restituční nároky na vydání cesty, přičemž žalobkyně vlastnické právo k cestě vydržela. Dle názoru žalobkyně nelze tyto souvislosti ignorovat a soud by měl nahlížet na tyto „sousedské“ vztahy v širším smyslu. Měl by vzít v potaz též skutečnost, že žalobkyně nikomu újmu způsobit nechtěla, původní bazén vybudoval její manžel a žalobkyně nevěděla, že tak učinil bez stavebního povolení. Žalobkyně má za to, že přístup správních orgánů v posuzované věci lze vnímat jako zneužití veřejné moci ve prospěch soukromé osoby. Žalovaný při jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že je nutno striktně odlišit řízení o odstranění stavby od řízení o dodatečném povolení stavby. Stavební úřad nemohl v dané věci postupovat jinak vzhledem k tomu, že žádost žalobkyně o dodatečné povolení předmětné stavby byla pravomocně zamítnuta. Zúčastněná osoba č. 3 odkázala na své písemné vyjádření k věci. Dále uvedla, že odstranění stavby je vedle skutečnosti, že se jedná o důsledek nerespektování zákonů, kdy tato stavba není ve smyslu stavebního zákona v souladu s veřejným zájmem, nutné i z hlediska bezpečnosti, neboť z této stavby uniká voda na pozemek zúčastněné osoby a při úpravě zatravněné části stavby sekačkou dochází k odlétávání kamenů. Stavba je rovněž vizuálně nekomfortní a neobvyklá. Argumentace destrukcí garážového stání při odstranění předmětné stavby je dle zúčastněné osoby č. 3 ryze účelová, což vyvrací i dokumentace, kterou zúčastněná osoba č. 3 předložila. Ing. A. R. se jako další zúčastněná osoba při jednání před soudem připojil k vyjádření zúčastněné osoby č. 3. Ing. I. P. se z pozice zúčastněné osoby při jednání před soudem ztotožnil s argumentací žalobkyně uplatněnou v žalobě.
19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích jednotlivých žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

20. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v relevantním znění stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
21. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona v relevantním znění stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). (...) Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
22. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona v relevantním znění stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
23. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Nelze přisvědčit toliko obecně formulovaným žalobním námitkám, v nichž žalobkyně vytýká žalovanému porušení jejích práv, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a přepjatý formalistický postup (viz první a druhý žalobní bod). V této souvislosti je nutné zdůraznit a připomenout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. je ovládáno dispoziční zásadou, která dává žalobci do rukou nástroj, jímž on sám určuje obsahovou kvalitu a rozsah výtek proti napadenému rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Naproti tomu není úlohou soudu za žalobce domýšlet, která část napadeného rozhodnutí či postupu správního orgánu je stižena nezákonností. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58 dovodil, že: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*
25. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (viz rozhodnutí NSS ze dne 6. 10. 2015 č.j. 6 Afs 9/2015-

31). Žalobkyně nikterak nekonkretizovala práva, která měly správní orgány ve vztahu k ní porušit, ani na podkladě konkrétního skutkového půdorysu nerozvedla namítané odchýlení se od zásady materiální pravdy, tj. (ne)zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Není rovněž zřejmé, v jakých skutečnostech žalobkyně spatřuje přepjatě formalistický postup žalovaného. Soud k tomu na okraj dodává, že striktní dodržování zákona ze strany stavebního úřadu a žalovaného za přepjatý formalismus rozhodně nepovažuje.

26. Co se týče námitky nedostatečného posouzení veřejného zájmu na odstranění stavby (třetí žalobní bod), je třeba připomenout, že právní úprava obsažená v aplikovaném ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavebnímu úřadu neukládá povinnost poměřovat veřejný a soukromý zájem u staveb, které byly provedeny bez rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Naopak je to stavebník, popř. vlastník stavby, který musí v řízení o dodatečném povolení stavby prokázat, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem. NSS v rozsudku ze dne 7. 11. 2018 č.j. 9 As 368/2017-48 jednoznačně konstatoval, že: *„Řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná řízení, v každém z nich proto stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je pak podstatné pouze to, zda uvedená stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně; naopak nejsou relevantní námitky, které měli žalobci směřovat do řízení o dodatečném povolení stavby (např. tvrzená dobrá víra při realizaci stavby nebo námitka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem).“* (zvýraznění provedeno zdejším soudem). Zbývá dodat, že veřejný zájem na odstranění stavby je *implicite* dán již tím, že se jedná o stavbu, která je prováděna nebo byla provedena v rozporu se stavebním zákonem, neboť stavebník/vlastník stavby realizoval stavbu bez rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Námitka uplatněná pod třetím žalobním bodem je vzhledem k výše uvedenému nedůvodná.

27. Žalobkyně rovněž jen obecně a bez specifikace konkrétních skutečností, v nichž má spočívat pochybení správních orgánů, namítla nesprávné, nezákonné a nedostatečné vypořádání s její odvolací námitkou, že stavební úřad uložil povinnost odstranit stavbu v rozsahu, který technicky zasahuje do stavebních součástí navazující stavby garážového stání (čtvrtý žalobní bod). Soud již shora vyložil, že pouhý odkaz na typovou nezákonnost (vadu), kterou může napadené rozhodnutí či řízení jemu předcházející trpět, nedává správnímu soudu konkrétní vodítko pro přezkum napadeného rozhodnutí. Dispoziční zásada, kterou je řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ovládáno, vylučuje, aby soud podrobil napadené rozhodnutí, případně proces vedoucí k jeho vydání, přezkumu nad (mimo) rámec konkrétního žalobního tvrzení. Pokud se žalobkyně v této žalobní námitce omezila na konstatování, že napadené rozhodnutí ukládá povinnost odstranit stavbu i v rozsahu, který technicky zasahuje do stavebních součástí navazující stavby, aniž by své úvahy dále věcně rozvedla, může soud tuto námitku vypořádat jen v míře odpovídající její obecnosti. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se zabýval obsahově totožnou odvolací námitkou, přičemž vyšel ze skutkových zjištění učiněných při kontrolní prohlídce konané dne 26. 11. 2014. Bylo-li na místě samém zjištěno (a současně je doloženo fotodokumentací), že *„vedle stěny betonového obdélníku se nachází další stěna, která je od hrany obdélníku umístěna ve vzdálenosti 0,20 m“* a že *„stropní konstrukce garážového*

stání je tvořena ocelovými nosníky uloženými na jedné straně na této stěně“, pak závěr žalovaného, že předmětná stavba je sama o sobě stojící, a tudíž se její odstranění nemůže dotknout vedle stojící konstrukce garážového stání, koresponduje se zjištěným skutkovým stavem. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybnila žádné ze skutkových zjištění uvedených v protokolu zachycujícím průběh kontrolní prohlídky ze dne 26. 11. 2014 a neoponovala relevantní věcnou polemikou skutkovému zjištění, z něhož žalovaný vycházel.

28. V souladu s tím, co bylo zjištěno při kontrolní prohlídce, je i technická zpráva vypracovaná Ing. J. K., který v rámci statického výpočtu střešní konstrukce vjezdu konstatoval, že nosníky garážového zastřešení jsou osazeny na samostatné zdi oddílované od konstrukce bazénu. V této souvislosti soud poznamenává, že další listiny, které předložila zúčastněná osoba č. 3, dokumentovaly skutkový stav již zřetelně zachycený při provádění kontrolní prohlídky, a proto soud tyto důkazy z důvodu jejich nadbytečnosti neprováděl.
29. S přihlédnutím k výše uvedenému není zřejmé, proč by odstranění předmětné stavby ve smyslu vertikálním i horizontálním mělo vést k destrukci garážového stání, které s předmětnou stavbou není z pohledu stavebně-technického nosně provázáno. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že žalobkyně předmětnou stavbu nyní označuje jako *opěrnou zeď-braniční plot*, ačkoli se původně jednalo o bazén a v žádosti o dodatečné povolení stavby žalobkyně užila v souladu s předloženou projektovou dokumentací označení *„betonový zahradní obal“*. Žalobkyně změnu technického označení stavby neobjasnila, a neučinila tak ani ve světle argumentace Magistrátu hlavního města Prahy, který v rozhodnutí ze dne 3. 4. 2014 č.j. MHMP 459412/2014 (jímž bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení výjimky) konstatoval, že před vlastní realizací stavby – bazénu původní (rovinatý) terén nevyžadoval žádnou opěrnou zeď. Popis předmětné stavby uvedený ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu odpovídá schématu půdorysu, výškovému zaměření i plošnému umístění stavby tak, jak tyto údaje vyplývají z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 26. 11. 2014. Stavba, jejíž odstranění je nařízeno rozhodnutím stavebního úřadu, je jednoznačně a nezaměnitelně identifikována, přičemž výrok rozhodnutí stavebního úřadu nemíří k odstranění jiných (dalších) staveb. Ani tato žalobní námitka tudíž neobstojí.
30. Nedůvodná je rovněž námitka, že žalovaný měl vyčkat na rozhodnutí soudu ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 150/2014 (pátý žalobní bod). Předně soud konstatuje, že řízení v uvedené věci bylo již pravomocně skončeno rozsudkem ze dne 12. 4. 2017 č.j. 3 A 150/2014-70, kterým soud žalobu zamítl, přičemž žalobkyně nebyla úspěšná ani v řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku. Není tak třeba zabývat se požadavkem žalobkyně, aby soud vyčkal skončení „souvisejícího“ řízení. Ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona upravuje povinnost stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení a následně toto řízení o podané žádosti vede. Smyslem této právní úpravy je bezesporu logická nutnost vyčkat, zda stavebník/vlastník stavby „obhájí“ svou žádost o dodatečné povolení stavby. Povinnost přerušit řízení je vázána pouze na probíhající správní řízení o dodatečné povolení stavby, nikoli na jiná (navazující) soudní či jiná řízení. Zahájení řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jímž byla

zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby, proto nepředstavuje zákonnou překážku, která by stavebnímu úřadu či odvolacímu správnímu orgánu bránila pokračovat v řízení o odstranění stavby a ve věci samé rozhodnout. Žalovaný (stavební úřad) tudíž nepochybil, pokud řízení nepřerušil a věcně rozhodl. Ve světle shora konstatovaného skončení řízení o žalobě vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 150/2014 je nadto uvedená žalobní námitka již zjevně bezpředmětná.

31. Toliko jako *obiter dictum* soud k argumentaci žalobkyně, která zazněla až u ústního jednání, uvádí, že geneze sousedského sporu, jakož i absence volního jednání, jímž by žalobkyně chtěla komukoliv způsobit újmu, jdou zcela nad rámec věcně relevantních námitek, neboť stavební zákon institut práva na vydržení „černé stavby“ nezná, a ani neumožňuje stavebnímu úřadu, aby v řízení o odstranění stavby přihlížel k vývoji vlastnických a sousedských vztahů v dané lokalitě.
32. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
34. V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu